Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (izba ds. odwołań)

z dnia 15 września 2017 r.*

Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Konkurs otwarty – Umieszczenie na liście rezerwy kadrowej – Decyzja organu powołującego o niezatrudnieniu laureata – Podział kompetencji między komisją konkursową a organem powołującym – Warunki dopuszczenia do konkursu – Minimalne doświadczenie zawodowe – Sposoby obliczania – Utrata szansy na zatrudnienie – Żądanie odszkodowania

W sprawie T-734/15 P

mającej za przedmiot odwołanie od wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) wyroku z dnia 6 października 2015 r., FE/Komisja (F-119/14, EU:F:2015:116), zmierzające do uchylenia tego wyroku,

Komisja Europejska, reprezentowana przez F. Simonetti i G. Gattinarę, działających w charakterze pełnomocników,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest

FE, reprezentowana przez adwokatów L. Levi i A. Blota,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

SĄD (izba ds. odwołań),

w składzie: M. Jaeger, prezes, M. Prek (sprawozdawca) i S. Frimodt Nielsen, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujący

Wyrok

1 W odwołaniu wniesionym na podstawie art. 9 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Komisja Europejska żąda uchylenia wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 6 października 2015 r., FE/Komisja (F-119/14, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:F:2015:116), w którym Sąd, po pierwsze, stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 17 grudnia 2013 r., w której odmówiła ona zatrudnienia FE, oraz zasądził od Komisji kwotę 10 000 EUR, a po drugie, oddalił skargę w pozostałym zakresie.

* Język postępowania: francuski.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

2 Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu zostały przedstawione w pkt 8–20 zaskarżonego wyroku w następujący sposób:

„8 W dniu 8 grudnia 2005 r. Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO) opublikował ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/42/05 (zwanym dalej »konkursem«) w celu utworzenia listy rezerwy kadrowej prawników lingwistów języka polskiego w grupie zaszeregowania AD 7, w celu obsadzenia wolnych stanowisk w instytucjach europejskich, w szczególności w Trybunale Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (Dz.U. [2005], C 310 A, s. 3, zwane dalej »ogłoszeniem o konkursie«) […].

9 W tytule A pkt I ogłoszenia o konkursie, zatytułowanym »Zakres obowiązków«, zakres zadań został opisany w następujący sposób:

– »Tłumaczenie lub weryfikacja tłumaczenia na język polski aktów prawnych z przynajmniej dwóch języków urzędowych Unii Europejskiej.

– Weryfikacja zgodności pod kątem językowym i prawnym tekstów legislacyjnych w języku polskim, przetłumaczonych i sprawdzonych, z innymi wersjami językowymi tych tekstów, kontrola ich jakości pod względem redakcyjnym oraz zgodności z formalnymi zasadami dotyczącymi tekstu.

[…]«.

10 W tytule A pkt II.2 ogłoszenia o konkursie wyjaśniono ponadto, że aby móc zakwalifikować się do egzaminów, kandydaci powinni do dnia wyznaczonego jako ostateczny termin zgłoszenia do udziału w konkursie poświadczyć »[c]o najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe po wymaganych studiach uniwersyteckich […]«.

11 [FE] zgłosiła się do udziału w konkursie w dniu 27 grudnia 2005 r. W rubryce »Doświadczenie zawodowe« swojego formularza zgłoszeniowego do konkursu (zwanego dalej »formularzem zgłoszeniowym«) wskazała, że pracowała zawodowo w sześciu miejscach przez łączny okres trzydziestu jeden miesięcy, w tym przez piętnaście miesięcy dla Trybunału Sprawiedliwości jako prawnik lingwista freelance, tj. od dnia 15 października 2004 r. do dnia zgłoszenia do konkursu, oraz przez trzy miesiące jako stażystka w kancelarii prawnej W. w Brukseli (Belgia), od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2005 r.

12 [FE] została dopuszczona do egzaminów konkursowych. Po ich zakończeniu komisja konkursowa umieściła ją na liście rezerwy kadrowej konkursu, której okres ważności ustalony początkowo na 31 grudnia 2007 r., po kilkukrotnych przedłużeniach, został przesunięty na 31 grudnia 2013 r., kiedy to ostatecznie się zakończył.

13 Wiadomością elektroniczną z dnia 22 maja 2013 r. [FE] została zaproszona przez służby DG ds. Sprawiedliwości na rozmowę wstępną w dniu 28 maja 2013 r. w celu jej ewentualnego zatrudnienia na stanowisko administratora w tej Dyrekcji Generalnej […].

14 W czerwcu 2013 r. [FE] została poinformowana przez DG ds. Sprawiedliwości, że została wybrana na stanowisko administratora oraz że wniosek dotyczący jej zatrudnienia został przekazany do [DG ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa (zwanej dalej DG ds. Zasobów Ludzkich)].

15 Z dokumentów zawartych w aktach sprawy wynika, że w czerwcu 2013 r. właściwe służby Komisji poinformowały również [FE], iż »[z] uwagi na fakt, że Komisja nie brała udziału w organizacji konkursu […] oraz że lista rezerwy kadrowej tego konkursu, na której znajduje się [FE], jest listą

prawników lingwistów, a nie […] administratorów, do komisarza ds. zasobów ludzkich i bezpieczeństwa należy złożyć wniosek o odstępstwo, ponieważ Komisja ma zasadę, by nie korzystać z tych list poza istotnymi wyjątkami dla służby prawnej oraz kilku specjalistycznych stanowisk w innych [dyrekcjach generalnych], pod pewnymi warunkami«.

16 Wiadomością elektroniczną z dnia 26 lipca 2013 r. kierownik wydziału ds. prawa umów DG ds. Sprawiedliwości przekazał [FE] informację, że DG ds. Zasobów Ludzkich wyraziła »zgodę na jej zatrudnienie [na zasadzie odstępstwa] jako administratora [z] listy rezerwy kadrowej prawników lingwistów«, podkreślając jednocześnie, iż DG ds. Zasobów Ludzkich skontaktuje się z nią oraz że [FE] nie powinna podejmować żadnych działań do otrzymania oficjalnej informacji od tej Dyrekcji Generalnej.

17 Pod koniec sierpnia 2013 r. DG ds. Zasobów Ludzkich zwróciła się do [FE] o dostarczenie dokumentów potwierdzających jej doświadczenie zawodowe sprzed złożenia formularza zgłoszeniowego, w świetle zawartego w ogłoszeniu o konkursie warunku dopuszczenia odnoszącego się do co najmniej dwóch lat doświadczenia zawodowego.

18 W okresie od końca sierpnia 2013 r. do listopada 2013 r. [FE] odbyła szereg spotkań z przedstawicielami DG ds. Zasobów Ludzkich oraz przedstawiła różne dokumenty i wyjaśnienia, aby objaśnić kwestię doświadczenia zawodowego, na które powołała się w swoim formularzu zgłoszeniowym. We wspomnianym okresie przedstawiciele DG ds. Sprawiedliwości wielokrotnie potwierdzali swoje zainteresowanie zatrudnieniem [FE].

19 Pismem z dnia 17 grudnia 2013 r. organ powołujący poinformował [FE], że jej zatrudnienie w DG ds. Sprawiedliwości nie będzie mogło mieć miejsca ze względu na to, że nie spełnia warunku dopuszczenia do konkursu związanego z wymaganym doświadczeniem zawodowym (zwanym dalej »sporną decyzją«). Zdaniem organu powołującego w dniu upływu terminu zgłoszeń do konkursu [FE] posiadała jedynie dwadzieścia dwa miesiące doświadczenia zawodowego, zamiast dwóch lat wymaganych w ogłoszeniu o konkursie. Podstawą takiego stwierdzenia była okoliczność, że organ powołujący uznał w ramach doświadczenia zawodowego jako »tłumacz[ka] freelance« dla Trybunału Sprawiedliwości jedynie siedem miesięcy, a w ramach doświadczenia zawodowego jako stażysty w kancelarii adwokackiej W. – tylko dwa miesiące, co nie odpowiadało piętnastu i trzem miesiącom wpisanym przez [FE] w formularzu zgłoszeniowym. W spornej decyzji wyjaśniono również, że w odniesieniu do pracy »freelance dla [Trybunału Sprawiedliwości]« okres doświadczenia zawodowego [FE] został obliczony na podstawie łącznej liczby przetłumaczonych stron, czyli 721, i normy wynoszącej 5 stron dziennie, uznanej za odpowiednią dla Komisji i znacząco niższej od normy wynoszącej 8 stron dziennie przyjętej w Trybunale Sprawiedliwości.

20 W dniu 14 marca 2014 r. [FE] złożyła zażalenie na sporną decyzję. Zażalenie to zostało oddalone decyzją organu powołującego z dnia 14 lipca 2014 r. […]".

Postępowanie w pierwszej instancji i zaskarżony wyrok

3 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu do spraw Służby Publicznej w dniu 24 października 2014 r. FE wniosła skargę zarejestrowaną pod sygnaturą F-119/14, zmierzającą, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 17 grudnia 2013 r., w której Komisja odmówiła jej zatrudnienia (zwanej dalej „sporną decyzją") oraz decyzji o oddaleniu zażalenia z dnia 14 lipca 2014 r., a po drugie, do zasądzenia od Komisji kwoty 26 132,85 EUR powiększonej o odsetki za zwłokę, oraz składek na system emerytalny od września 2013 r., a także symbolicznej kwoty 1 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę. Wniosła również o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

4 W zaskarżonym wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej, po pierwsze, stwierdził nieważność spornej decyzji i zasądził od Komisji na rzecz FE kwotę 10 000 EUR, a po drugie, oddalił skargę w pozostałym zakresie. Obciążył Komisję jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez FE.

5 W tym względzie Sąd do spraw Służby Publicznej wskazał w szczególności, że w odróżnieniu od orzecznictwa, na które powołała się Komisja, „[w] rozpatrywanej sprawie […], o ile ogłoszenie o konkursie wymagało wprawdzie co najmniej dwuletniego doświadczenia zawodowego w dziedzinie tłumaczeń lub – co bardziej prawdopodobne – w dziedzinie tłumaczeń prawniczych, o tyle sposób uwzględniania i przeliczania w aspekcie czasu trwania doświadczenia zawodowego nabytego na podstawie statusu osoby prowadzącej działalność na własny rachunek nie był jednak wyszczególniony" i że „stanowisko […], że minimalny okres dwóch lat doświadczenia zawodowego należy w przypadku przedmiotowego konkursu traktować jako odnoszący się z definicji do pracy wykonywanej w pełnym wymiarze czasu, który należy ponadto obliczyć zgodnie z zasadami określonymi w spornej decyzji […], nie może zostać uwzględnione" (pkt 51 i 56 zaskarżonego wyroku).

6 Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł również, że „poprzez przyjęcie spornej decyzji organ powołujący przekroczył swoje uprawnienia w zakresie kontroli przestrzegania dodatkowego warunku dopuszczenia dotyczącego doświadczenia zawodowego, naruszając tym samym kompetencję, którą w tym względzie ogłoszenie o konkursie wyraźnie zastrzega dla komisji konkursowej, a ponadto naruszając właściwe komisjom konkursowym uprawnienia związane z autonomią i niezależnością" (pkt 71 zaskarżonego wyroku).

7 Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł ostatecznie, że „przeprowadzona przez Komisję analiza doświadczenia zawodowego [FE] w celu obliczenia zgodnie z kryteriami stosowanymi przez służby tłumaczeniowe liczby stron przetłumaczonych przez [FE] w czasie jej pracy w charakterze prawnika lingwisty freelance w Trybunale Sprawiedliwości, tak jakby chodziło o pracę »tłumacza« Komisji, nawet przy założeniu, że analiza ta jest zasadna, nie jest oparta na żadnym właściwym przepisie prawnym, na który można się bezpośrednio powołać wobec [FE] i w związku z tym stanowi oczywisty błąd organu powołującego, łatwo wykrywalny przez Sąd [do spraw Służby Publicznej]" (pkt 93 zaskarżonego wyroku).

8 Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł również w przedmiocie skargi o odszkodowanie FE i nakazał Komisji wypłacić jej kwotę 10 000 EUR (pkt 133 zaskarżonego wyroku).

Postępowanie przed Sądem i żądania stron

9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 grudnia 2015 r. Komisja wniosła niniejsze odwołanie.

10 W dniu 15 marca 2016 r. FE złożyła odpowiedź na odwołanie.

11 Pismem złożonym w dniu 4 kwietnia 2016 r. Komisja złożyła wniosek o zezwolenie na wniesienie repliki.

12 Decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 r. prezes izby ds. odwołań uwzględnił ten ostatni wniosek.

13 W dniu 23 maja 2016 r. Komisja złożyła replikę zgodnie z art. 201 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

14 W dniu 6 lipca 2016 r. FE złożyła duplikę.

15 W piśmie złożonym w dniu 29 lipca 2016 r. Komisja poinformowała Sąd, że nie wnosi o wysłuchanie. FE nie złożyła wniosku o wyznaczenie rozprawy w terminie określonym w art. 207 regulaminu postępowania.

16 Komisja wnosi do Sądu o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– oddalenie skargi wniesionej przez FE w sprawie F-119/14 jako bezzasadnej;

– obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami postępowania w pierwszej instancji;

– obciążenie FE kosztami niniejszego postępowania.

17 FE wnosi do Sądu o:

– oddalenie odwołania;

– utrzymanie w mocy wyroku wydanego w pierwszej instancji;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

W przedmiocie odwołania

18 Na poparcie odwołania Komisja podnosi trzy zarzuty, z których pierwszy jest oparty na szeregu naruszeń prawa i przeinaczeniu przy wykładni warunku dopuszczenia dotyczącego minimalnego doświadczenia zawodowego, drugi – na naruszeniu prawa poprzez uznanie, że organ powołujący popełnił oczywisty błąd w ocenie, a trzeci – na naruszeniu prawa i szeregu naruszeń obowiązku uzasadnienia w zakresie zasądzenia od Komisji na rzecz FE 10 000 EUR.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na szeregu naruszeń prawa i przeinaczeniu przy wykładni warunku dopuszczenia dotyczącego minimalnego doświadczenia zawodowego

19 W ramach zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej dopuścił się szeregu naruszeń prawa i przeinaczył dowody w zakresie badania pierwszego zarzutu podniesionego przez FE w pierwszej instancji, opartego na braku kompetencji organu powołującego. Zarzut ten dzieli się na trzy części.

W przedmiocie części pierwszej, opartej na naruszeniu prawa przy wykładni warunku minimalnego doświadczenia zawodowego

20 W pkt 51–53 i 56 zaskarżonego wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł:

„51 [W odpowiedzi na twierdzenie Komisji, że gdy ogłoszenie o konkursie przewiduje warunek dopuszczenia do egzaminów w postaci minimalnego doświadczenia zawodowego, zarówno komisja, jak i kandydaci powinni rozumieć, że ten okres zatrudnienia odnosi się z definicji do działalności zawodowej wykonywanej w pełnym wymiarze godzin] należy najpierw zauważyć, że w sprawach przywołanych przez Komisję, w których wydano wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja (T-293/03, EU:T:2006:37) oraz postanowienia z dnia 14 grudnia 2006 r., Klopfer/Komisja (F-118/05, EU:F:2006:137) i postanowienia z dnia 10 lipca 2014 r., Mészáros/Komisja (F-22/13, EU:F:2014:189), sąd Unii uznał wprawdzie, iż doświadczenie zawodowe w wymaganym wymiarze, nawet w przypadku braku dokładnej informacji

w przedmiotowych ogłoszeniach o konkursie, należy traktować jako okres doświadczenia zawodowego wykonywanego w pełnym wymiarze godzin, jednak sprawy, o których mowa powyżej, dotyczyły działalności zawodowej wykonywanej przede wszystkim w charakterze pracownika najemnego, której czas trwania był w związku z tym łatwy do ustalenia w świetle umów o pracę lub zaświadczeń od pracodawców. W rozpatrywanej sprawie natomiast, o ile ogłoszenie o konkursie wymagało wprawdzie co najmniej dwuletniego doświadczenia zawodowego w dziedzinie tłumaczeń lub – co bardziej prawdopodobne – w dziedzinie tłumaczeń prawniczych, o tyle sposób uwzględniania i przeliczania w aspekcie czasu trwania doświadczenia zawodowego nabytego na podstawie statusu osoby prowadzącej działalność na własny rachunek nie był jednak wyszczególniony, podczas gdy ten rodzaj doświadczenia w pracy tłumacza freelance jest jak najbardziej zgodny z zakresem obowiązków opisanych w ogłoszeniu o konkursie.

52 W rezultacie, wobec braku wyraźnej wskazówki w ogłoszeniu o konkursie o sposobie obliczania wymaganego wymiaru doświadczenia zawodowego lub wszelkich innych przydatnych w tym wypadku wskazań, ratio iuris tego warunku dopuszczenia do konkursu, szczególnie w odniesieniu do kandydatów, którzy tak jak [FE] mogą powołać się na szczególne doświadczenie prawnika lingwisty freelance, z całą pewnością nie może być wymagane od kandydatów – w celu udowodnienia, że chodzi o działalność zawodową równoważną z zatrudnieniem w pełnym wymiarze godzin – przetłumaczenia określonej liczby stron tekstów prawniczych w ciągu każdego dnia pracy wykonanej w tym charakterze w referencyjnym okresie dwóch lat. Taki warunek nie został bowiem przewidziany w ogłoszeniu o konkursie, ani w sposób wyraźny, ani dorozumiany, zwłaszcza w świetle innych warunków zawartych w ogłoszeniu o konkursie.

53 W związku z tym, wobec braku w ogłoszeniu o konkursie kryteriów lub zasad obliczania doświadczenia zawodowego wymaganego w celu dopuszczenia do udziału w konkursie, należy uznać, że przy ocenie dopuszczenia [FE] do udziału w egzaminach, nawet w sytuacji, w której czas trwania rozpatrywanego doświadczenia zawodowego powinien odnosić się do długości zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin, komisja mogła, po pierwsze, oprzeć się na okoliczności, że miała to być działalność »zawodowa« prawnika lingwisty – a zatem działalność, która nie mogła mieć »sporadycznego« charakteru i która powinna dotyczyć głównie tłumaczeń tekstów prawnych – wykonywana w sposób stały, to znaczy przez znaczny okres czasu, na rzecz zawodowego zleceniodawcy, osoby publicznej lub prawnej, która na podstawie przedmiotowej umowy była uprawniona do żądania tłumaczeń prawniczych w każdej chwili i, w stosownym przypadku, w nieprzekraczalnym terminie, właśnie ze względu na prowadzoną działalność zawodową lub instytucjonalną wymagającą tłumaczeń prawniczych na określonym poziomie.

[…]

56 Dlatego też, wobec braku możliwości przypisania temu dodatkowemu warunkowi dopuszczenia, w świetle braku odniesienia do tej kwestii w ogłoszeniu o konkursie, innego zakresu niż opisany powyżej, pod rygorem naruszenia zasady pewności prawa w przeciwnym przypadku […], stanowisko Komisji, że minimalny okres dwóch lat doświadczenia zawodowego należy w przypadku przedmiotowego konkursu traktować jako odnoszący się z definicji do pracy wykonywanej w pełnym wymiarze czasu, który należy ponadto obliczyć zgodnie z zasadami określonymi w spornej decyzji […], nie może zostać uwzględnione z braku wskazania w ogłoszeniu o konkursie, że w odniesieniu w szczególności do kandydatów powołujących się na doświadczenie zawodowe prawnika lingwisty freelance pełny wymiar czasu pracy, o którym mowa, musi koniecznie odpowiadać wymiarowi czasu pracy obliczonemu zgodnie z wewnętrznymi zasadami tej instytucji lub w każdym razie, zgodnie z zasadami szczególnymi".

21 Komisja twierdzi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, orzekając, że w niniejszej sprawie nie można było powoływać się wobec FE na warunek polegający na tym, iż minimalne doświadczenie zawodowe musi być nabyte w pełnym wymiarze czasu pracy, ponieważ nie został on wyraźnie wskazany w ogłoszeniu o konkursie. Naruszenie to skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego

wyroku, ponieważ umożliwiło Sądowi do spraw Służby Publicznej orzeczenie, że decyzja komisji konkursowej nie była niezgodna z prawem (pkt 68–70 i 73–80 zaskarżonego wyroku) i że w związku z tym organ powołujący, podejmując decyzję o niezatrudnianiu FE, przekroczył swoje kompetencje (pkt 71 zaskarżonego wyroku) i wydał tym samym niezgodną z prawem decyzję (pkt 82 zaskarżonego wyroku).

22 FE kwestionuje tę argumentację i utrzymuje w szczególności, że Sąd do spraw Służby Publicznej nie zaniechał zastosowania orzecznictwa dotyczącego minimalnego doświadczenia zawodowego, tylko stosując je, dostosował je do specyfiki pracy wykonywanej w systemie działalności prowadzonej na własny rachunek. Wynika to jej zdaniem z pkt 53, 54 i 80 zaskarżonego wyroku. Sąd do spraw Służby Publicznej odrzucił jedynie sposób, w jaki organ powołujący zastosował to orzecznictwo w danym przypadku. W ten sposób, z jednej strony postąpił zgodnie z zasadami pewności prawa i równego traktowania, a z drugiej strony – niezależności komisji konkursowej i jej szerokiego zakresu uznania, a także roli przyznanej ogłoszeniu o konkursie. Ponadto FE wyjaśnia, że w niniejszym przypadku ogłoszenie o konkursie nie zawierało żadnych szczegółów co do sposobu, w jaki należy oceniać wymagane doświadczenie zawodowe. Jej zdaniem, zważywszy na cel konkursu, mogło to być doświadczenie nabyte poprzez prowadzenie działalności na własny rachunek.

23 W tym względzie należy po pierwsze przypomnieć, że zasadniczą rolą ogłoszenia o konkursie, zgodnie z regulaminem pracowniczym, jest dostarczenie zainteresowanym osobom możliwie najdokładniejszych informacji o charakterze warunków wymaganych do objęcia wskazanego w nim stanowiska, w celu między innymi umożliwienia im dokonania oceny, czy powinny zgłosić swą kandydaturę. Organ powołujący dysponuje szerokim zakresem uznania w ustalaniu wymaganych do obsadzenia stanowiska umiejętności oraz w określeniu – w zależności od tych kryteriów oraz od interesu służby – warunków oraz sposobów przeprowadzenia konkursu (zob. wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

24 Z drugiej strony, ogłoszenie o konkursie może zgodnie z prawem ograniczać się do powtórzenia, bez wyszczególniania poziomu doświadczenia wymaganego w celu obsadzenia danego stanowiska, ogólnej formuły z art. 5 ust. 1 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") i w rezultacie pozostawić komisji konkursowej zadanie oceny dla każdego z przypadków oddzielnie, czy przedstawione przez poszczególnych kandydatów świadectwa i dyplomy, a także doświadczenie zawodowe, zgadzają się z poziomem wymaganym przez regulamin pracowniczy, a zatem i ogłoszenie o konkursie, w celu pełnienia obowiązków należących do kategorii, o której mowa w tym ogłoszeniu (zob. wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).

25 W niniejszym przypadku pkt A.II.2 ogłoszenia o konkursie stanowił, że aby móc zakwalifikować się do egzaminów, kandydaci powinni do dnia wyznaczonego jako ostateczny termin zgłoszenia do udziału w konkursie poświadczyć „[c]o najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe po wymaganych studiach uniwersyteckich". Należy ponadto wskazać, że ogłoszenie to nie precyzowało ani charakteru tego doświadczenia zawodowego, ani dziedziny, w której miało ono zostać nabyte. Podobnie, jak wynika z akt sprawy w pierwszej instancji, ani ogłoszenie o konkursie, ani przewodnik dla kandydatów (Dz.U. 2005, C 327 A, s. 3), do którego odesłanie znajdowało się w ogłoszeniu o konkursie, nie zawierały żadnych innych wyjaśnień co do sposobu, w jaki miało zostać nabyte doświadczenie poszczególnych rodzajów doświadczenia.

26 W tym względzie w pkt 70 wyroku z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja (T-293/03, EU:T:2006:37) Sąd wyjaśnił, że w przypadku takim jak ten, w którym warunek ogłoszenia o konkursie został sformułowany w tak ogólny sposób, komisji przysługuje szeroki zakres uznania przy ustalaniu kryteriów stosowania warunków dopuszczenia do konkursu, w tym wymaganej długości doświadczenia zawodowego.

27 Sąd wyjaśnił jednak w pkt 71 i 72 wyroku z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja (T-293/03, EU:T:2006:37), że gdy ogłoszenie o konkursie wymagało, by działalność zawodowa była prowadzona przez określony minimalny okres, to wymagało ono niezbicie faktycznego wykonywania tej działalności przez ten okres, co można rozumieć wyłącznie jako odniesienie do okresu przepracowanego w pełnym wymiarze czasu pracy przez ten minimalny odcinek czasu lub okresu przepracowanego w ciągu jednego odcinka czasu lub większej ich liczby w niepełnym wymiarze czasu pracy, równoważnego pod względem czasu pracy z minimalnym okresem przepracowanym w pełnym wymiarze czasu pracy. Tym samym komisja konkursowa mogła zaliczyć i uwzględnić do celów dopuszczenia do konkursu kandydatów zewnętrznych okresy doświadczenia zawodowego przepracowane bez wyłączności i w niepełnym wymiarze czasu pracy, pod warunkiem że łącznie te okresy składały się na minimum wymaganego okresu w pełnym wymiarze czasu pracy.

28 Sąd orzekł ponadto, że w okolicznościach sprawy zakończonej wyrokiem z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja (T-293/03, EU:T:2006:37) nie można uznać, iż stosując kryterium dotyczące wymogu pracy w pełnym wymiarze czasu, komisja konkursowa postąpiła wbrew treści ogłoszenia o konkursie lub że nałożyła dodatkowe warunki, wykraczające poza warunki dopuszczenia stawiane przez to ogłoszenie (wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 76).

29 Z powyższego wynika, że skoro w niniejszym przypadku ogłoszenie o konkursie wymagało jedynie, by działalność zawodowa była wykonywana przez okres co najmniej dwóch lat, warunek ten należało rozumieć w ten sposób, że odnosił się on do przepracowanego w pełnym wymiarze czasu pracy okresu wynoszącego dwa lata lub do okresu przepracowanego w jednym odcinku czasu lub kilku odcinkach czasu w niepełnym wymiarze czasu pracy lub w systemie działalności prowadzonej na własny rachunek, równoważnego pod względem czasu pracy z okresem dwóch lat w pełnym wymiarze czasu pracy.

30 Taka wykładnia jest zgodna z orzecznictwem przywołanym przez Sąd do spraw Służby Publicznej w pkt 51 zaskarżonego wyroku, a także jest jedyną wykładnią pozwalającą zapewnić jednolite stosowanie procedury naboru do wszystkich kandydatów uczestniczących w konkursie, gdyż, w zależności od tego, czy działalność była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy, na pół etatu, na ćwierć etatu czy w wymiarze jednego dnia tygodniowo przez trzy lata, wymagany okres działalności mógłby się znacznie wahać, powodując w odpowiednim razie nierówności między kandydatami w zakresie wymaganej długości doświadczenia (wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 74, 75).

31 Tymczasem, rzeczywiście w pkt 51 i 52 zaskarżonego wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej prawidłowo wskazał, że w niniejszym przypadku „sposób uwzględniania i przeliczania, w aspekcie czasu trwania, doświadczenia zawodowego nabytego na podstawie statusu osoby prowadzącej działalność na własny rachunek nie był jednak wyszczególniony" i że w odniesieniu do FE ratio iuris warunku dopuszczenia związanego z wymaganą długością doświadczenia zawodowego „z całą pewnością nie może być wymagane od kandydatów – w celu udowodnienia, że chodzi o działalność zawodową równoważną z zatrudnieniem w pełnym wymiarze godzin – przetłumaczenia określonej liczby stron tekstów prawniczych w ciągu każdego dnia pracy wykonanej w tym charakterze w referencyjnym okresie dwóch lat".

32 Jednak nadmieniwszy w pkt 53 zaskarżonego wyroku o wymaganiu, zgodnie z którym rozpatrywana długość doświadczenia zawodowego powinna odnosić się do działalności wykonywanej w pełnym wymiarze czasu pracy, jako o zwykłej hipotezie, Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł w pkt 56 tego wyroku, iż „stanowisko Komisji, że minimalny okres dwóch lat doświadczenia zawodowego należy w przypadku przedmiotowego konkursu traktować jako odnoszący się z definicji do pracy wykonywanej w pełnym wymiarze czasu […] nie może zostać uwzględnione".

33 W tym względzie należy także wskazać, że stwierdzenia Sądu do spraw Służby Publicznej zawarte w pkt 51 zaskarżonego wyroku oparte są na błędnym rozumieniu zarówno, w szczególności, wyroku z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja (T-293/03, EU:T:2006:37), jak i ogłoszenia o konkursie. Po pierwsze bowiem z tego wyroku wynika, że doświadczenie zawodowe skarżącej, które było przedmiotem sporu, nie było doświadczeniem nabytym w systemie pracy najemnej, a więc którego długość dałoby się z łatwością ustalić na podstawie umów o pracę lub świadectw pracy od pracodawców, tylko w ramach funkcji prezes zarządu fundacji, pełnionej na zasadzie wolontariatu i w niepełnym wymiarze czasu pracy, niepodlegającej ograniczeniom czasowym lub godzinowym, tylko równolegle do innej działalności, która nie mogła być uwzględniona (zob. podobnie wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 11–14, 61, 81, 82). Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie więc wskazał, że różnica, zważywszy na okoliczności, na podstawie których wydano wspomniany wyrok, polegała w niniejszym przypadku na tym, że „sposób uwzględniania i przeliczania w aspekcie czasu trwania doświadczenia zawodowego nabytego na podstawie statusu osoby prowadzącej działalność na własny rachunek nie był jednak wyszczególniony, podczas gdy ten rodzaj doświadczenia w pracy tłumacza freelance jest jak najbardziej zgodny z zakresem obowiązków opisanych w ogłoszeniu o konkursie”. W tamtej sprawie bowiem ogłoszenie o konkursie również nie dostarczało komisji konkursowej żadnych dokładnych wskazówek, jak należy interpretować warunek minimalnej długości dotychczasowego doświadczenia zawodowego lub uwzględniać każde doświadczenie zawodowe, które nie zostało nabyte w charakterze pracownika najemnego czy w pełnym wymiarze czasu pracy (wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 3, 70).

34 Z drugiej strony Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie stwierdził, że w niniejszym przypadku ogłoszenie o konkursie wymagało minimum dwóch lat doświadczenia zawodowego „w dziedzinie tłumaczeń lub – co bardziej prawdopodobne – w dziedzinie tłumaczeń prawniczych”. Ogłoszenie o konkursie stanowiło bowiem jedynie, że kandydaci powinni wykazać „[c]o najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe po wymaganych studiach uniwersyteckich”, jednak nie określiło dziedziny zdobytego doświadczenia.

35 Z powyższego wynika, że orzekając, w szczególności w pkt 56 zaskarżonego wyroku, iż, w braku takiego wskazania w ogłoszeniu o konkursie, komisja konkursowa nie była obowiązana uznać, że warunek minimum dwóch lat doświadczenia zawodowego odnosi się do działalności w pełnym wymiarze czasu pracy, Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo.

36 Takie naruszenie prawa nie może jednak w niniejszej sprawie prowadzić samo w sobie do uchylenia zaskarżonego wyroku. Aby ustalić, czy należy to uczynić, trzeba sprawdzić, czy ocena Sądu do spraw Służby Publicznej została następnie faktycznie obarczona błędem z powodu poczynionego przezeń w pkt 56 zaskarżonego wyroku błędnego założenia.

W przedmiocie części drugiej, opartej na naruszeniu prawa przy definiowaniu przez Sąd do spraw Służby Publicznej relacji między komisją konkursową a organem powołującym

37 Komisja kwestionuje pkt 38 i 71 zaskarżonego wyroku, w których Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł w istocie, że wskutek tego, iż na etapie zatrudnienia organ powołujący postanowił wykluczyć FE z listy rezerwy kadrowej ze względu na podstawy dopuszczenia, które nie były zamieszczone w ogłoszeniu o konkursie, przekroczył on granice swoich kompetencji w zakresie kontroli poszanowania dodatkowego warunku dopuszczenia odnoszącego się do doświadczenia zawodowego.

38 W tym względzie Komisja utrzymuje, że wydania przez organ powołujący spornej decyzji nie można uznać za ingerencję w kompetencje komisji konkursowej, gdyż decyzja ta była niezbędna w celu usunięcia niezgodności z prawem, której ta komisja się dopuściła, jako że organ powołujący nie może być związany decyzjami komisji konkursowej, które są obarczone niezgodnością z prawem.

39 FE odpiera, że Komisja opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku, w którym Sąd do spraw Służby Publicznej słusznie uznał, po pierwsze, że nie było żadnego powodu, by przyznawać pierwszeństwo metodzie obliczeniowej jednej instytucji, jak na przykład tej Komisji, a po drugie, że to ocena doświadczenia zawodowego dokonana przez komisję konkursową była bardziej miarodajna, niż ta dokonana przez organ powołujący. W każdym razie argumenty wysuwane przez Komisję w ramach tej części zarzutu w żaden sposób nie popierają jej wniosku, że Sąd do spraw Służby Publicznej niesłusznie uznał, iż organ powołujący przekroczył swoje kompetencje. Stwierdzenie, że organ powołujący przekroczył kompetencje poprzez przyjęcie spornej decyzji, było bowiem nieuchronną i konieczną konsekwencją stwierdzenia, że komisja konkursowa nie popełniła żadnego oczywistego błędu w ocenie.

40 W tym względzie z badania części pierwszej niniejszego zarzutu wynika, że, po pierwsze, warunek odnoszący się do minimalnego doświadczenia zawodowego należało w niniejszym przypadku rozumieć jako odnoszący się do doświadczenia zawodowego w działalności wykonywanej w pełnym wymiarze czasu pracy, i że, po drugie, aby sprawdzić, czy kandydaci spełniają ten warunek, komisji konkursowej przysługiwał szeroki zakres uznania.

41 W pkt 66 zaskarżonego wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł, że organ powołujący nie miał kompetencji „do usunięcia retrospektywnie w sposób prawnie uzasadniony ze sporządzonej przez komisję listy rezerwy kadrowej laureata konkursu, który nie spełnił warunku dopuszczenia niewymienionego w ogłoszeniu o konkursie, które sam ten organ wydał, który to warunek również nie znajduje się w przepisach regulaminu pracowniczego lub innych przepisach prawnych, na które można powołać się wobec kandydatów”.

42 Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że niezgodność z prawem, na którą organ powołujący chciałby powołać się wobec FE w tym przypadku, „nie wynika bowiem z oczywistego błędu popełnionego przez komisję konkursową w ocenie konkretnego warunku dopuszczenia zapisanego w ogłoszeniu o konkursie lub zawartego w przepisie regulaminu pracowniczego, ale wynika z błędu popełnionego przez sam organ powołujący, ponieważ w ogłoszeniu o konkursie nie przewidział dodatkowej klauzuli, że co najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe wymagane w celu dopuszczenia do udziału w konkursie powinno być doświadczeniem w pełnym wymiarze czasu pracy przez dwa lata i powinno być obliczone zgodnie ze szczególnymi uprzednio wyraźnie określonymi kryteriami, których nieprzestrzeganie powoduje niedopuszczenie do udziału w egzaminie konkursowym”. Tym samym uznał, że decyzja organu powołującego w niniejszym przypadku skutkowała „usunięciem ex post braku w ogłoszeniu o konkursie […] przy naborze” (pkt 67 zaskarżonego wyroku).

43 Taki wniosek potwierdza pkt 68 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd do spraw Służby Publicznej wyjaśnił w istocie, że aby rozpatrywany warunek można było rozumieć jako warunek doświadczenia zawodowego zdobywanego przez dwa lata w pełnym wymiarze czasu pracy, „co uczyniłoby z tego warunku wymóg prawnie wiążący zarówno dla komisji konkursowej, jak i dla kandydatów, którego niespełnienie skutkowałoby wyeliminowaniem ich z konkursu”, organ powołujący powinien był wskazać to w ogłoszeniu o konkursie.

44 Na podstawie tego wniosku Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł, po pierwsze, że decyzje, odpowiednio, komisji konkursowej i organu powołującego wykazywały jedynie różnicę sposobu, w jaki komisja oceniała minimalne doświadczenie zawodowe, którego wymagało ogłoszenie o konkursie, i sposobu obliczania pełnego wymiaru czasu pracy zgodnie ze szczególnymi kryteriami stosowanymi przez organ powołujący, a po drugie, że w tych okolicznościach Komisja nie wykazała oczywistego zaniechania przez komisję konkursową sprawdzenia, czy warunek dopuszczenia dotyczący doświadczenia zawodowego był w odniesieniu do FE spełniony (pkt 68–70 zaskarżonego wyroku).

45 Sąd do spraw Służby Publicznej doszedł więc do wniosku, że poprzez przyjęcie spornej decyzji organ powołujący przekroczył swoje uprawnienia w zakresie kontroli przestrzegania dodatkowego warunku dopuszczenia dotyczącego doświadczenia zawodowego, naruszając tym samym kompetencję, którą

w tym względzie ogłoszenie o konkursie wyraźnie zastrzega dla komisji konkursowej, a ponadto naruszając właściwe komisjom konkursowym uprawnienia związane z autonomią i niezależnością (pkt 71 zaskarżonego wyroku).

46 Jak zaś już orzeczono w ramach części pierwszej niniejszego zarzutu, na warunek dopuszczania dotyczący minimum dwóch lat doświadczenia zawodowego, rozumiany tak, że odnosił się do działalności zawodowej wykonywanej w pełnym wymiarze czasu pracy, można się było powołać w niniejszym przypadku, mimo że nie było to wskazane w ogłoszeniu o konkursie.

47 Wynika stąd, że w pkt 71 zaskarżonego wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo.

48 Dlatego też drugą część zarzutu pierwszego należy uwzględnić.

W przedmiocie części trzeciej, opartej na naruszeniu prawa przy definiowaniu przez Sąd do spraw Służby Publicznej przesłanek oczywistego błędu w ocenie komisji konkursowej, przeinaczenia dokumentów zawartych w aktach sprawy i naruszenia prawa ze względu na uznanie, że zastosowanie metody obliczania doświadczenia zawodowego przyjętej przez Komisję było niezgodne z prawem

49 Komisja kwestionuje pkt 57–82 zaskarżonego wyroku, dotyczące badania przez Sąd do spraw Służby Publicznej, kolejno, sposobu obliczania minimalnego okresu dwóch lat doświadczenia zawodowego, uprawnienia organu powołującego do wykluczenia FE z listy rezerwy kadrowej, a także oczywistego błędu popełnionego ewentualnie przez komisję konkursową przy ocenie długości doświadczenia zawodowego FE. Zdaniem Komisji Sąd do spraw Służby Publicznej niesłusznie uznał, że w decyzji komisji konkursowej o dopuszczeniu FE do konkursu nie został wykazany żaden oczywisty błąd.

50 W pkt 70 zaskarżonego wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że Komisja nie dostarczyła dowodu na „oczywiste zaniechanie ze strony komisji konkursowej [wzięcia pod uwagę warunku dopuszczenia dotyczącego doświadczenia zawodowego] lub przynajmniej dowodu dopuszczenia [FE] do egzaminów konkursowych, o którym komisja zadecydowałaby w sposób oczywiście arbitralny w stosunku do treści ogłoszenia o konkursie" i że „nie ma przesłanek, by twierdzić, iż komisja konkursowa nie zbadała [przedstawionych przez FE] dokumentów, na przykład w oparciu o kryterium określone w pkt 53 i 55 [zaskarżonego wyroku]".

51 W pierwszym punkcie tej części zarzutu Komisja podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej dopuścił się w ten sposób naruszenia prawa. Zamiast zbadać, czy wysuwane przez Komisję argumenty są w stanie pozbawić wiarygodności decyzję komisji konkursowej, wskazał kryteria, które jego zdaniem pozwalały uznać, że komisja dopełniła obowiązku obliczenia doświadczenia zawodowego FE. Ponadto Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie wymagał dowodu na oczywiste zaniechanie obliczenia doświadczenia zawodowego lub oczywiście arbitralne dopuszczenie do konkursu ze strony komisji konkursowej.

52 Zdaniem FE taki zarzut jest niedopuszczalny, gdyż kwestionuje się w nim ustalenia faktyczne. Co do istoty utrzymuje ona, że organ powołujący, owszem, powinien był dostarczyć dowodu na to, że decyzja komisji konkursowej była obarczona oczywistym błędem, gdyż decyzji tej przysługiwało co do zasady domniemanie zgodności z prawem, co uzasadniało również ograniczony zakres kontroli ze strony organu powołującego. Jej zdaniem Sąd do spraw Służby Publicznej przeprowadził właśnie to badanie dotyczące oczywistego błędu, w szczególności w pkt 72–82 zaskarżonego wyroku, w świetle wskazanych przez niego elementów, w oparciu o ogłoszenie o konkursie, w pkt 53 i 55 tego wyroku. Wreszcie FE wskazuje na sprzeczności w argumentach Komisji.

53 Należy zauważyć, że w niniejszym punkcie tej części zarzutu Komisja kwestionuje nie dokonane przez Sąd do spraw Służby Publicznej w zaskarżonym wyroku ustalenia faktyczne dotyczące oczywistego błędu w ocenie, a tylko wnioski, do których on doszedł w kwestii obowiązków komisji konkursowej oraz spoczywającego na Komisji ciężaru dowodu. Stwierdzenia te rodzą pytania prawne, które podlegają kontroli sądu rozpoznającego odwołanie.

54 Jak już orzeczono w części pierwszej niniejszego zarzutu i podobnie jak Sąd do spraw Służby Publicznej przypomniał w pkt 80 zaskarżonego wyroku, komisji konkursowej przysługiwał w niniejszym przypadku szeroki zakres uznania co do równoważności, w zakresie czasu pracy, między działalnością wykonywaną w nienormowanym czasie jako freelance i pracą w pełnym wymiarze godzin.

55 Niemniej, o ile zgodnie z utrwalonym orzecznictwem organ powołujący nie jest uprawniony do uchylenia lub zmiany podjętej przez komisję konkursową decyzji, o tyle przy wykonywaniu swoich własnych uprawnień jest on zobowiązany podejmować decyzje nieobarczone niezgodnością z prawem. Nie mogą go zatem wiązać decyzje komisji konkursowej, których niezgodność z prawem mogłaby w konsekwencji obarczyć wadą jego własne decyzje. Dlatego też organ powołujący ma obowiązek sprawdzenia, przed powołaniem danej osoby na urzędnika, czy spełnia ona stawiane w tym celu wymogi. Jeśli komisja konkursowa niesłusznie dopuszcza kandydata do konkursu, a następnie umieszcza go na liście rezerwy kadrowej, organ powołujący powinien odmówić powołania tego kandydata w drodze decyzji z uzasadnieniem umożliwiającej sądowi Unii ocenę jej zasadności (zob. wyrok z dnia 15 września 2005 r., Luxem/Komisja, T-306/04, EU:T:2005:326, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 Zważywszy zaś na szeroki zakres uznania przysługujący komisji konkursowej w kwestii ustalenia, czy doświadczenie zawodowe kandydatów pozwala im spełnić warunki dopuszczenia do konkursu, organ powołujący w ramach kontroli prawidłowości decyzji komisji konkursowej powinien ograniczyć się do sprawdzenia, że w tym konkretnym przypadku swobodne uznanie komisji konkursowej nie było obarczone oczywistym błędem.

57 Co do tej ostatniej kwestii orzeczono już, że błąd można uznać za oczywisty jedynie wówczas, gdy może on zostać z łatwością wykryty w świetle kryteriów, od których prawodawca uzależnił w swym zamiarze korzystanie przez administrację z przysługującego jej szerokiego zakresu uznania. W związku z tym, aby wykazać, że popełniono oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, mogący uzasadniać stwierdzenie nieważności decyzji, należy wykazać, że dokonana przez administrację w spornej decyzji ocena nie jest wiarygodna. Innymi słowy, nie zachodzi oczywisty błąd, jeżeli podważaną ocenę administracji można uznać za prawdziwą lub wiarygodną (zob. wyrok z dnia 23 października 2012 r., Eklund/Komisja, F-57/11, EU:F:2012:145, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

58 Po pierwsze, z powyższych rozważań wynika, że przed powołaniem FE, po pierwsze, organ powołujący był obowiązany skontrolować decyzję komisji konkursowej o dopuszczeniu jej do konkursu, a po drugie, powinien odmówić powołania, gdyby uznał, że decyzja komisji konkursowej była obarczona oczywistym błędem w ocenie.

59 W niniejszym przypadku komisja konkursowa postanowiła dopuścić FE do konkursu. Chociaż decyzja ta nie miała uzasadnienia, należy z niej wnioskować, że komisja uznała, iż kandydatka dowiodła, że spełnia warunek dopuszczenia dotyczący minimalnego doświadczenia zawodowego.

60 W tych ramach i wbrew temu, co orzekł Sąd do spraw Służby Publicznej w pkt 69 i 70 zaskarżonego wyroku, zadaniem organu powołującego nie było udowodnienie konkretnie, że komisja konkursowa w ogóle nie zbadała, czy FE spełnia warunek dotyczący minimalnego doświadczenia zawodowego, natomiast powinien on sprawdzić, czy uwzględniła ona fakt, iż istotna część tego doświadczenia została zdobyta jako freelance i czy, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie, obliczyła to doświadczenie w postaci czasu pracy w pełnym wymiarze godzin.

61 W tym względzie należy wskazać, że brak informacji na temat ocen komisji konkursowej nie mógł przeszkodzić organowi powołującemu w uznaniu, że decyzja, którą podjęła komisja, czyli dopuszczenie FE do konkursu, mogła być obarczona oczywistym błędem w ocenie.

62 Dlatego też Sąd do spraw Służby Publicznej nie mógł, nie naruszając przy tym prawa, dojść do wniosku, że organ powołujący miałby kompetencje do wydania spornej decyzji wyłącznie wtedy, gdyby było oczywiste, że komisja konkursowa zaniechała uwzględnienia warunku dopuszczenia dotyczącego doświadczenia zawodowego i obliczenia długości tego doświadczenia lub gdyby komisja konkursowa postanowiła dopuścić FE do egzaminów konkursowych w sposób oczywiście arbitralny w stosunku do brzmienia ogłoszenia o konkursie.

63 Po drugie, co się tyczy pkt 53 i 55 zaskarżonego wyroku, do których Sąd do spraw Służby Publicznej odnosi się w pkt 70 tego wyroku, orzekł on tam, że do celów oceny dopuszczenia FE do udziału w egzaminach komisja konkursowa mogła oprzeć się w szczególności „na okoliczności, że miała to być działalność »zawodowa« prawnika lingwisty – a zatem działalność, która nie mogła mieć »sporadycznego« charakteru i która powinna dotyczyć głównie tłumaczeń tekstów prawnych – wykonywana w sposób stały, to znaczy przez znaczny okres czasu, na rzecz zawodowego zleceniodawcy, osoby publicznej lub prawnej, która na podstawie przedmiotowej umowy była uprawniona do żądania tłumaczeń prawniczych w każdej chwili i, w stosownym przypadku, w nieprzekraczalnym terminie, właśnie ze względu na prowadzoną działalność zawodową lub instytucjonalną wymagającą tłumaczeń prawniczych na określonym poziomie” i że „do komisji […] należała ocena, w odmienny sposób, zawodowego charakteru zdobytego doświadczenia w zależności od tego, czy chodziło o działalność wykonywaną jako »tłumaczka freelance« czy jako »prawnik lingwista freelance«, zwłaszcza w przypadkach, gdy ta druga działalność była wykonywana na rzecz jednej z instytucji Unii, która tak jak Trybunał Sprawiedliwości zamawia u swoich usługodawców tylko i wyłącznie tłumaczenia tekstów prawniczych”.

64 Podobnie, jak twierdzi Komisja, te kryteria dopuszczenia nie mogły być istotne do celów oceny warunku dotyczącego długości doświadczenia zawodowego w niniejszym przypadku. Z jednej strony, zgodnie z ogłoszeniem o konkursie kandydaci mieli bowiem wykazać minimalną długość doświadczenia zawodowego, a nie doświadczenie w dziedzinie tłumaczenia tekstów prawniczych (zob. również pkt 34 powyżej). Ponadto ogłoszenie o konkursie nie zawierało żadnych instrukcji co do wymaganego charakteru minimalnego doświadczenia zawodowego lub jego związku z przyszłymi obowiązkami, jak sam Sąd do spraw Służby Publicznej przypomniał w pkt 46 zaskarżonego wyroku. Z drugiej strony, poprzez wskazanie tych kryteriów Sąd do spraw Służby Publicznej wypowiedział się w kwestii cech i obowiązków działalności prawnika lingwisty oraz różnic między działalnością „tłumacza »freelance«” i „prawnika lingwisty freelance”, nie oparł jednak swych wniosków na materiale z akt sprawy.

65 Wskazując zatem w pkt 53 i 55 zaskarżonego wyroku kryteria oceny omawianego warunku dopuszczenia, które nie wynikały z akt przedłożonych przez strony w pierwszej instancji, Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo.

66 Po trzecie, należy stwierdzić, że w pkt 73–82 zaskarżonego wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej zastosował ponadto kryteria wskazane w pkt 53 i 55 tego wyroku w ramach badania „oczywistego błędu popełnionego ewentualnie przez komisję konkursową przy ocenie długości doświadczenia zawodowego [FE]”, zaś uczynił to bez udzielenia ważnej odpowiedzi na przedstawione na ten temat argumenty Komisji, streszczone w pkt 76 zaskarżonego wyroku. Na zakończenie tego badania Sąd do spraw Służby Publicznej doszedł do wniosku, że Komisja nie przedstawiła również dowodu, iż komisja konkursowa popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczeniu okresu doświadczenia zawodowego FE (pkt 81 zaskarżonego wyroku).

67 Naruszenia prawa, których dopuścił się Sąd do spraw Służby Publicznej w pkt 53, 55 i 56 zaskarżonego wyroku, wskazane w ramach badania części pierwszej i niniejszego punktu części trzeciej zarzutu pierwszego spowodowały więc obarczenie naruszeniem prawa jego oceny, w której, w pkt 75–81 tego

wyroku, orzekł on, że Komisja nie przedstawiła również dowodu, iż komisja konkursowa popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczeniu okresu doświadczenia zawodowego FE. Podstawy, na których Sąd do spraw Służby Publicznej się oparł, nie pozwalały bowiem na to, by doszedł w sposób ważny do takiego wniosku.

68 W drugim punkcie tej części zarzutu Komisja utrzymuje, że Sąd do spraw Służby Publicznej przeinaczył dowody zawarte w aktach, gdyż nie mogły one doprowadzić do orzeczenia przez Sąd w pkt 61 i 77 zaskarżonego wyroku, że nic nie uprawniało do uznania, że komisja konkursowa zignorowała to, że działalność FE miała charakter pracy freelance.

69 Podobnie jak utrzymuje FE, ten punkt zarzutu należy oddalić. Komisja nie przedstawiła bowiem żadnego dowodu na ewentualne obliczenie przez komisję konkursową doświadczenia zawodowego FE, który pozwalałby stwierdzić, że komisja ani nie przeliczyła faktycznie tego doświadczenia na pracę w pełnym wymiarze godzin – ewentualnie przy pomocy innej metody niż ta stosowana przez organ powołujący – ani nie oceniła tego doświadczenia na podstawie innych kryteriów, na przykład tych wskazanych przez Sąd do spraw Służby Publicznej w pkt 53–55 zaskarżonego wyroku.

70 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ocena okoliczności faktycznych przez sąd pierwszej instancji nie stanowi, o ile nie zachodzi przeinaczenie przedstawionych mu dowodów, kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Sądu. Takie przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z dokumentów zawartych w aktach sprawy bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów (zob. wyrok z dnia 4 lipca 2014 r., Kimman/Komisja, T-644/11 P, EU:T:2014:613, pkt 105 i przytoczone tam orzecznictwo). Zaś choć Komisja podnosi przeinaczenie akt sprawy, w rzeczywistości zamierza raczej doprowadzić do ponownej oceny okoliczności faktycznych, co nie jest objęte zakresem kontroli sądu orzekającego w odwołaniu.

71 Trzeci punkt części trzeciej niniejszego zarzutu dotyczy naruszenia prawa ze względu na uznanie przez Sąd do spraw Służby Publicznej, w pkt 57–61 zaskarżonego wyroku, że komisja konkursowa nie miała obowiązku stosowania kryterium przeliczania przetłumaczonych stron na dni pracy, które stosował organ powołujący. Zdaniem Komisji działalność, na którą powoływała się FE, faktycznie była tłumaczeniem.

72 Zdaniem FE zarzut w tym punkcie jest niedopuszczalny. Co do istoty utrzymuje ona, że w braku szczegółowych zasad w ogłoszeniu o konkursie i przewodniku dla kandydatów, komisja konkursowa mogła stosować kryteria badania długości doświadczenia zawodowego, które sama w tym celu ustanowiła.

73 Zarzut należy w tym punkcie odrzucić. Jak już orzeczono w pkt 35 powyżej, Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, orzekając w pkt 56 zaskarżonego wyroku, że komisja konkursowa nie miała obowiązku obliczyć długości doświadczenia zawodowego w postaci czasu pracy w pełnym wymiarze godzin.

74 Jednak należy wyjaśnić, że w ramach tak zdefiniowanego warunku dopuszczenia komisja konkursowa mogła zastosować dowolną metodę obliczeniową, która pozwoliłaby jej przeliczyć rozpatrywany okres doświadczenia zawodowego FE na działalność wykonywaną w pełnym wymiarze czasu pracy. W związku z tym argumentacja Komisji, zgodnie z którą kryterium przeliczania przetłumaczonych stron na dni pracy było obowiązkowe, nie może zostać przyjęta.

75 W świetle powyższego należy, po pierwsze, uwzględnić części pierwszą i drugą oraz pierwszy punkt części trzeciej zarzutu pierwszego, a po drugie, oddalić punkty drugi i trzeci części trzeciej zarzutu pierwszego, jako, odpowiednio, niedopuszczalny i bezzasadny.

76 Naruszenia prawa stwierdzone w pkt 35, 47, 62, 65 i 67 powyżej nie pozwalają jednak na uchylenie zaskarżonego wyroku, ponieważ Sąd do spraw Służby Publicznej uwzględnił również drugi zarzut podniesiony tytułem ewentualnym przez FE w pierwszej instancji, i orzekł, że organ powołujący popełnił oczywisty błąd w ocenie (pkt 83–94 zaskarżonego wyroku).

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa poprzez stwierdzenie, że organ powołujący popełnił oczywisty błąd w ocenie

77 W pkt 91–93 zaskarżonego wyroku, gdy Sąd do spraw Służby Publicznej orzekał w przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego w szczególności oczywistego błędu w ocenie ze strony organu powołującego, orzekł on, że zastosowana przez organ powołujący metoda obliczania długości doświadczenia zawodowego „nie została […] ustanowiona w [komunikacie wiceprzewodniczącego Komisji SEC(2004) 638 z dnia 25 maja 2004 r. dotyczącym zapotrzebowania w zakresie tłumaczeń] jako obowiązkowe kryterium selekcyjne w celu dopuszczenia do udziału w konkursie przeznaczonym specjalnie do naboru prawników lingwistów", „nie została wskazana w ogłoszeniu o konkursie", „nie była również przedmiotem publikacji dostępnej lub z konieczności znanej komisji lub zainteresowanym kandydatom", „nie odpowiada[ła] kryteriom stosowanym przez służby tłumaczeniowe innych instytucji mające dostęp do listy rezerwy kadrowej konkursu w celu zatrudnienia, w stosownym przypadku, prawników lingwistów" i „nie [było] to […] kryterium wspólne dla instytucji Unii". Z tych względów Sąd do spraw Służby Publicznej doszedł do wniosku, że organ powołujący „nie mógł zastosować metody obliczania wewnętrznej wyłącznie dla Komisji, a zatem niebędącej metodą międzyinstytucjonalną, która tym samym okazała się niewłaściwa w odniesieniu do zatrudnienia prawników lingwistów w niniejszym przypadku i niewiążąca wobec osób spoza instytucji".

78 W pkt 93 zaskarżonego wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł tym samym, że analiza Komisji, „nawet przy założeniu, że analiza ta jest zasadna, nie jest oparta na żadnym właściwym przepisie prawnym, na który można się bezpośrednio powołać wobec [FE] i w związku z tym stanowi oczywisty błąd organu powołującego, łatwo wykrywalny przez Sąd", i uwzględnił zarzut drugi podniesiony przed nim przez FE.

79 Zdaniem Komisji brak określenia w ogłoszeniu o konkursie metody przeliczania doświadczenia zawodowego nie może stać na przeszkodzie temu, by komisja konkursowa ją zastosowała. Ponadto problem ewentualnego braku poszanowania warunku dotyczącego doświadczenia zawodowego można było podnieść aż do momentu zatrudnienia. W dodatku brak zastosowania kryteriów przeliczenia był oczywiście niezgodny z wymogiem równego traktowania kandydatów. Wreszcie wniosek Sądu do spraw Służby Publicznej jest zdaniem Komisji wewnętrznie sprzeczny, a przez to obarczony naruszeniem obowiązku uzasadnienia, w świetle pkt 93 zaskarżonego wyroku, w którym uznał on, że zastosowanie kryteriów przeliczenia Komisji można było uznać za „zasadne", co w rozumieniu orzecznictwa w przedmiocie pojęcia oczywistego błędu w ocenie wykluczało tego rodzaju błąd.

80 FE odpiera, że w braku metody przeliczania we właściwych przepisach służby Komisji mogły zastosować te metody w sposób arbitralny i nieprzejrzysty, podczas gdy przepisy te wiążą komisję konkursową. Ponadto wewnętrzny lub międzyinstytucjonalny charakter zasady dotyczącej przeliczania jest bez znaczenia dla oceny uzasadnienia zaskarżonego wyroku, opartego na możliwości powołania się na tę zasadę. Wreszcie odniesienie do „zasadnego" charakteru analizy doświadczenia zawodowego FE było figurą retoryczną, wskazującą na czysto hipotetyczny charakter przypuszczenia, a także na to, że pozostałe wysuwane przez FE w zarzucie drugim skargi w pierwszej instancji argumenty były jedynie tytułem uzupełnienia.

81 Należy wskazać, że Sąd do spraw Służby Publicznej oparł swój wniosek, że organ powołujący popełnił oczywisty błąd w ocenie, na konstatacji, że stosowany przez ten organ sposób obliczania, czyli przeliczanie długości doświadczenia zawodowego według współczynnika pięciu stron tłumaczenia na dzień (zob. pkt 90 zaskarżonego wyroku), po pierwsze, nie miał podstawy w żadnym znanym przepisie

prawnym, a po drugie, nie był wspólny dla wszystkich instytucji Unii. Dla Sądu do spraw Służby Publicznej zastosowanie tego sposobu stanowiło bowiem oczywisty błąd w ocenie ze względu, w szczególności, na to, że był on wyłącznie wewnętrznym sposobem Komisji, i jako taki nie był ani istotny, ani wiążący względem osób spoza Komisji, takich jak FE (pkt 92 zaskarżonego wyroku).

82 Natomiast w pkt 86 i 94 zaskarżonego wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej nie orzekł w przedmiocie tego, czy ocenę doświadczenia zawodowego FE przez organ powołujący można było przyjąć jako zasadną (pkt 93 zaskarżonego wyroku). Wolał on zakończyć swą analizę na stwierdzeniu, że na sposób obliczania zastosowany przez organ powołujący nie można się było powołać wobec FE. W takim wniosku Sąd do spraw Służby Publicznej nie rozstrzygnął tymczasem w rzeczywistości w przedmiocie zarzutu oczywistego błędu w ocenie, tylko raczej w przedmiocie zarzutu naruszenia zasady pewności prawa.

83 W pierwszej kolejności bowiem, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 57 powyżej, aby wykazać, że popełniono oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, mogący uzasadniać stwierdzenie nieważności decyzji, należy wykazać, że dokonana przez administrację w spornej decyzji ocena nie jest wiarygodna.

84 Z uwagi na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł w pkt 93 zaskarżonego wyroku, iż organ powołujący popełnił oczywisty błąd w ocenie, nie orzekając przy tym, czy przeprowadzona przez ten organ analiza doświadczenia zawodowego FE była zasadna, czy nie, naruszył on obowiązek uzasadnienia określony w art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

85 W drugiej kolejności, co się tyczy zasady pewności prawa, należy wskazać, jak uczynił to Sąd do spraw Służby Publicznej w pkt 42 zaskarżonego wyroku, że ogłoszenie o konkursie byłoby pozbawione celu, jakim jest informowanie kandydatów o warunkach, które należy wypełnić, by móc kandydować, gdyby administracja mogła wykluczyć kandydata na podstawie, która nie była wyraźnie przewidziana w tym ogłoszeniu lub w regulaminie pracowniczym, lub nie została opublikowana (zob. w odniesieniu do ogłoszenia o naborze wyroki: z dnia 14 kwietnia 2011 r., Šimonis/Komisja, F-113/07, EU:F:2011:44, pkt 74; z dnia 15 października 2014 r., Moschonaki/Komisja, F-55/10 RENV, EU:F:2014:235, pkt 42).

86 Niemniej, choć taki wymóg uniemożliwia powołanie się wobec kandydata w konkursie na warunek dopuszczenia niezawarty, w szczególności, w ogłoszeniu o konkursie, nie można go interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on organ powołujący do opisania w ogłoszeniu o konkursie również sposobu lub różnych sposobów, na które możliwe jest dokonywanie obliczeń w celu zastosowania takich warunków dopuszczenia. Ponadto należy wskazać, że taka wykładnia zredukowałaby niemal do zera szeroki zakres uznania przysługujący komisji konkursowej przy ocenie przestrzegania kryteriów określonych w tych ogłoszeniach o konkursie.

87 Zatem nie można uznać, że przyjmując sporną decyzję, organ powołujący naruszył zasadę pewności prawa.

88 W duplice FE utrzymuje, że wbrew niniejszemu przypadkowi ogłoszenie o konkursie, w przedmiocie którego rozstrzygał wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja (T-293/03, EU:T:2006:37), zawierało wyraźny i szczegółowy opis charakteru wymaganego doświadczenia zawodowego oraz stanowisk, na których mogło ono zostać zdobyte. Ponadto wyrok ten potwierdził jej zdaniem, że to do komisji konkursowej, dysponującej szerokim zakresem uznania, należy odpowiedzialność za dokonanie oceny, czy kandydaci spełniają warunki. Tymczasem decyzje komisji konkursowej, której organ powołujący nie udzielił żadnych wskazówek na temat wykonywania jej uprawnień dyskrecjonalnych, nie mogą następnie być kwestionowane przez organ powołujący w oparciu o kryteria, które komisji konkursowej w żaden sposób nie wiązały.

89 Powyższą argumentację należy odrzucić. Niniejszy zarzut dotyczy bowiem tego, czy sposób obliczania stosowany przez organ powołujący w niniejszym przypadku miał istotne znaczenie, i czy można się na niego powoływać wobec strony przeciwnej, a nie kwestii uprawnień dyskrecjonalnych, z jakich korzysta komisja konkursowa w ramach warunków dopuszczenia określonych w ogłoszeniu o konkursie.

90 W świetle powyższego należy uznać, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, orzekając, że zastosowany przez organ powołujący sposób obliczania w niniejszym przypadku nie miał istotnego znaczenia ani nie można się na niego było powoływać wobec strony przeciwnej i że stosując go, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie.

91 Należy zatem uwzględnić zarzut drugi.

W przedmiocie stwierdzenia częściowej nieważności zaskarżonego wyroku

92 Części pierwsza, druga oraz punkt pierwszy części trzeciej zarzutu pierwszego, a także zarzut drugi zostały uznane za zasadne, co oznacza, że zaskarżony wyrok należy uchylić w zakresie, w jakim stwierdza się w nim nieważność spornej decyzji ze względu na to, że organ powołujący nie miał kompetencji do jej wydania i że popełnił oczywisty błąd w ocenie.

93 W tych okolicznościach rozstrzygnięcie Sądu do spraw Służby Publicznej o zasądzeniu od Komisji zapłaty FE odszkodowania, które było oparte na stwierdzeniu, że z badania podniesionego przed nim zarzutu pierwszego wynika, iż sporna decyzja była obarczona niezgodnością z prawem (zob. pkt 121 zaskarżonego wyroku), zostało pozbawione podstawy prawnej.

94 Wynika z tego, że bez potrzeby badania zarzutu trzeciego należy uchylić pkt 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku.

95 Nie należy natomiast uchylać pkt 3 sentencji zaskarżonego wyroku, w którym Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił skargę FE w pozostałym zakresie, gdyż na to rozstrzygnięcie nie ma wpływu fakt, że części pierwsza, druga oraz punkt pierwszy części trzeciej zarzutu pierwszego, a także zarzut drugi zostały uznane za zasadne.

96 Wreszcie, zważywszy na częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku, należy również uchylić orzeczenie Sądu w przedmiocie kosztów, a tym samym uchylić pkt 4 sentencji zaskarżonego wyroku.

W przedmiocie skargi wniesionej w pierwszej instancji

97 Na mocy art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2016/1192 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przekazania Sądowi właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią Europejską a jej pracownikami (Dz.U. 2016, L 200, s. 137), jeżeli Sąd uchyli orzeczenie Sądu do spraw Służby Publicznej i jednocześnie uzna, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia, izbie, która rozstrzyga w przedmiocie odwołania, ta sama izba orzeka w przedmiocie sporu. Właśnie z takim przypadkiem mamy tutaj do czynienia.

98 W tym względzie należy wskazać, że biorąc pod uwagę fakt, iż zaskarżony wyrok zostaje uchylony jedynie w zakresie, w jakim jest obarczony błędami wskazanymi w pkt 35, 47, 62, 65, 67 i 90 powyżej, które dotyczą twierdzeń zawartych w zarzutach pierwszym i drugim podniesionych w pierwszej instancji, dotyczących braku kompetencji organu powołującego, oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady pewności prawa, pozostałe oceny Sądu do spraw Służby Publicznej stały się prawomocne.

99 W szczególności należy stwierdzić, że w ramach niniejszego odwołania nie został wyraźnie zakwestionowany wniosek Sądu do spraw Służby Publicznej zawarty w pkt 105 zaskarżonego wyroku, iż żądanie stwierdzenia nieważności skierowane przez FE przeciwko decyzji o oddaleniu zażalenia jest pozbawione autonomicznej treści i że w związku z tym należy je uważać za skierowane formalnie przeciwko spornej decyzji, jak to wskazano w decyzji o oddaleniu zażalenia. Podobnie jest w odniesieniu do oceny Sądu do spraw Służby Publicznej zawartej w pkt 101–109 zaskarżonego wyroku, w której oddalił on zarzut trzeci podniesiony w pierwszej instancji, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku staranności oraz nieprzestrzegania rozsądnego terminu.

100 Sąd powinien więc ostatecznie rozstrzygnąć w przedmiocie skargi wniesionej pierwotnie przed Sądem do spraw Służby Publicznej przez FE, orzekając w przedmiocie punktów zarzutu drugiego i w przedmiocie zarzutu czwartego, które nie zostały zbadane przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

101 W tym względzie, w pierwszej kolejności, z analizy zarzutu pierwszego podniesionego w niniejszym odwołaniu wynika, że w niniejszym przypadku warunek dopuszczenia dotyczący minimalnego doświadczenia zawodowego należało rozumieć tak, że odnosił się do okresu przepracowanego w pełnym wymiarze godzin, i że przed zatrudnieniem FE organ powołujący miał obowiązek sprawdzenia, czy spełniała ona wymagane w tym celu warunki.

102 Ponadto okoliczności, że sposób obliczania doświadczenia zawodowego nie był przewidziany w ogłoszeniu o konkursie, nie można interpretować w ten sposób, że komisja konkursowa była zwolniona z przeliczenia w jakikolwiek sposób na czas pracy w pełnym wymiarze długości tego doświadczenia.

103 W tych okolicznościach, gdy organ powołujący badał dossier FE przed jej zatrudnieniem, mógł zauważyć, że działalność prawnika lingwisty freelance, na którą się powoływała, stanowiła prawie połowę jej doświadczenia zawodowego (15 miesięcy z 31 miesięcy ogółem) i prawie dwie trzecie wymaganego minimalnego okresu 24 miesięcy, że w tym okresie FE przetłumaczyła w sumie 721 strony i że jednocześnie z częścią tej działalności studiowała (zob. pkt 11, 19, 78 i 79 zaskarżonego wyroku). W tych okolicznościach należy uznać, że organ powołujący mógł w ważny sposób zweryfikować długość doświadczenia zawodowego FE.

104 W drugiej kolejności, co się tyczy zarzutu drugiego podniesionego przez FE w pierwszej instancji tytułem ewentualnym, i, po pierwsze, w odniesieniu do podnoszonego oczywistego błędu organu powołującego w ocenie, należy wskazać, że sposób obliczania polegający na ocenie ilości wykonanej pracy na podstawie liczby przetłumaczonych stron jest bardzo powszechnie stosowany w dziedzinie tłumaczeń, zarówno przez instytucje, jak i w sektorze prywatnym, prawdopodobnie dlatego że uważa się go za najbardziej obiektywny. Zwykle jest także stosowany przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, również w stosunku do prawników lingwistów oraz do płatności za usługi tłumaczenia freelance. Ponadto należy zauważyć, że formularze zamówień Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przedstawione przez FE jako zadanie do wykonania podają „tłumaczenie dokumentu", wyznaczony termin, liczbę stron danego dokumentu, cenę za stronę oraz ogólną kwotę do zapłaty. Ponadto Sąd do spraw Służby Publicznej nie stwierdził wcale, że aby powołać się na swoje doświadczenie „prawnika lingwisty freelance" FE przedstawiła dowody, iż do tego celu wykonywała dla Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej inne zadania niż tłumaczenie dokumentów prawnych.

105 Co więcej, tego, że organ powołujący zastosował kryterium liczby przetłumaczonych stron na dzień według współczynnika używanego przez służby tłumaczeń Komisji, czyli pięć stron na dzień roboczy, nie można uznać za samo w sobie oczywiście błędne.

106 W tym względzie należy wskazać, że decyzja komisji konkursowej i decyzja organu powołującego w niniejszym przypadku nie mają tego samego zakresu. O ile pierwsza z tych decyzji prowadzi do dopuszczenia kandydata do konkursu lub nie, o tyle decyzja organu powołującego ogranicza się do ewentualnego zatrudnienia laureata przez jedną określoną instytucję. Należy przypomnieć, że – wbrew

temu, co zdaje się wynikać w szczególności z pkt 62–72 zaskarżonego wyroku, w których Sąd do spraw Służby Publicznej zbadał „uprawnienie organu powołującego do wykluczenia [FE] z listy rezerwy kadrowej laureatów" – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem opartym na zasadzie niezależności komisji konkursowych organ powołujący nie ma uprawnienia do uchylenia lub zmiany decyzji przyjętej przez komisję konkursową (wyroki: z dnia 20 lutego 1992 r., Parlament/Hanning, C-345/90 P, EU:C:1992:79, pkt 22; z dnia 15 września 2005 r., Luxem/Komisja, T-306/04, EU:T:2005:326, pkt 22, 24). Skoro zaś FE pragnęła, by zatrudniła ją Komisja, i w braku powszechnie stosowanego międzyinstytucjonalnego sposobu lub wskazówek co do wiarygodnego obliczenia ze strony komisji konkursowej organ powołujący Komisji słusznie zastosował sposób obliczania powszechnie stosowany wewnętrznie w dziedzinie tłumaczeń.

107 Ponadto, odnosząc się do wyjaśnienia Sądu do spraw Służby Publicznej, że w niniejszym przypadku chodziło o tłumaczenie konkretnie tekstów prawniczych lub weryfikację zgodności językowej i prawnej aktów prawnych (pkt 90 zaskarżonego wyroku), należy wskazać, że FE nie przedstawiła dowodów wykazujących, że na podstawie obliczenia z zastosowaniem innego współczynnika przetłumaczonych stron na dzień, stosowanego w szczególności w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mogłaby spełnić warunek dotyczący minimum dwóch lat doświadczenia zawodowego.

108 Należy wyciągnąć z tego wniosek, że sposób obliczenia stosowany przez organ powołujący nie wykraczał poza rozsądne granice i że FE nie wykazała, iż przy pomocy innego sposobu obliczania organ powołujący mógł podjąć inną decyzję. Dlatego też zastosowania tego sposobu obliczania nie można uznać za oczywiście błędne.

109 Wreszcie argumentację, że organ powołujący popełnił oczywisty błąd w ocenie, bo stwierdził, że odbyta przez FE praktyka w kancelarii prawnej W. w Brukseli trwała dwa, a nie trzy miesiące, należy odrzucić jako pozbawioną znaczenia dla sprawy. Nawet gdyby bowiem uznać, że organ powołujący rzeczywiście popełnił taki błąd, wniosek ten nie byłby w stanie zmienić jego decyzji, zgodnie z którą FE nie spełniała rozpatrywanego warunku dopuszczenia do konkursu.

110 Po drugie, należy odrzucić także zarzut podniesiony przez FE w pierwszej instancji, oparty na naruszeniu zasady równego traktowania. FE nie wykazała bowiem, że sytuacja, w której się znajdowała, różniła się od sytuacji tłumaczy pracujących w innych instytucjach lub tłumaczących na języki inne niż polski.

111 Po trzecie, w pierwszej instancji FE podnosiła, że stosując zasadę, iż jej doświadczenie zawodowe powinno odpowiadać zatrudnieniu w pełnym wymiarze czasu pracy, organ powołujący naruszył ogłoszenie o konkursie. Ponadto nie zawierało ono żadnego wymogu dotyczącego wyników lub wydajności pracy kandydatów ani norm takich, jak zastosował organ powołujący. Argumenty te należy odrzucić z powodów wskazanych w szczególności w pkt 29 i 86 niniejszego wyroku.

112 W trzeciej kolejności, co się tyczy zarzutu czwartego podniesionego w pierwszej instancji, opartego na niezgodności z prawem warunku dopuszczenia do konkursu dotyczącego doświadczenia zawodowego, FE utrzymuje, w drodze zarzutu niedopuszczalności, że ten warunek dopuszczenia znajdujący się w ogłoszeniu o konkursie był niezgodny z zasadą równego traktowania, ponieważ inne ogłoszenia o konkursie dotyczące naboru prawników lingwistów nie przewidywały żadnego takiego warunku.

113 Komisja wnosi o odrzucenie zarzutu czwartego zasadniczo jako niedopuszczalnego oraz posiłkowo jako bezzasadnego.

114 W pkt 112 zaskarżonego wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł, że ponieważ zarzut pierwszy prowadzący do stwierdzenia nieważności, oparty na braku kompetencji organu powołującego, został uwzględniony, nie ma potrzeby rozpatrywania zarzutu czwartego. Wskazał on ponadto, iż „w związku z tym, że w świetle warunków zawartych w ogłoszeniu o konkursie w odniesieniu do podziału kompetencji między organem powołującym a komisją konkursową zostało ustalone, iż organ

powołujący był związany decyzją komisji o dopuszczeniu [FE] do konkursu na podstawie warunku dotyczącego doświadczenia zawodowego, ponieważ ta decyzja nie była obarczona oczywistym błędem, ewentualna niezgodność z prawem tego warunku dopuszczenia nie pociąga za sobą dodatkowej szkody osobistej podlegającej naprawieniu na rzecz [FE]".

115 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w postępowaniu w sprawie naboru, które stanowi złożony cykl czynności administracyjnych, składający się z szeregu ściśle powiązanych ze sobą decyzji, startujący w konkursie kandydat ma prawo powołać się przy okazji skargi na późniejszy akt na nieprawidłowość ściśle z nią powiązanych wcześniejszych czynności (zob. wyrok z dnia 11 sierpnia 1995 r., Komisja/Noonan, C-448/93 P, EU:C:1995:264, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo), a w szczególności powołać się na niezgodność z prawem ogłoszenia o konkursie, na którego podstawie dany akt został wydany (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 września 1993 r., Noonan/Komisja, T-60/92, EU:T:1993:74, pkt 23; z dnia 5 grudnia 2012 r., BA/Komisja, F-29/11, EU:F:2012:172, pkt 39).

116 Naruszenie zasady równego traktowania, mającej zastosowanie do prawa służby publicznej Unii, następuje w przypadku, gdy dwie kategorie osób, których sytuacja faktyczna i prawna nie przedstawia zasadniczych różnic, są traktowane odmiennie i gdy takie odmienne traktowanie nie jest obiektywnie uzasadnione. Prawodawca obowiązany jest przy przyjmowaniu norm mających zastosowanie w dziedzinie służby publicznej Unii przestrzegać ogólnej zasady równego traktowania (zob. wyrok z dnia 13 października 2015 r., Komisja/Verile i Gjergji, T-104/14 P, EU:T:2015:776, pkt 176 i przytoczone tam orzecznictwo).

117 W tym względzie należy przypomnieć, że organowi powołującemu przysługuje szeroki zakres uznania przy ustalaniu warunków dopuszczenia do konkursu w zależności od interesów służby (zob. podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2001 r., Van Huffel/Komisja, T-142/00, EU:T:2001:268, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo). Zatem nie można wnioskować, że nastąpiło naruszenie zasady równego traktowania przez rozpatrywane ogłoszenie o konkursie tylko na tej podstawie, że niektóre inne konkursy mające na celu zatrudnienie prawników lingwistów, organizowane ponadto po rozpatrywanym w niniejszej sprawie konkursie, nie przewidywały tego samego warunku dotyczącego minimalnego doświadczenia zawodowego, jak ten w niniejszej sprawie.

118 Ponadto FE nie wykazała, że, w szczególności z punktu widzenia interesu służby, kandydaci startujący w rozpatrywanym konkursie znajdowali się w takiej samej sytuacji prawnej i faktycznej, jak kandydaci w pozostałych konkursach dotyczących naboru prawników lingwistów.

119 W związku z tym rozpatrywane ogłoszenie o konkursie nie jest niezgodne z zasadą równego traktowania.

120 Po czwarte, w odniesieniu do żądania odszkodowawczego, należy przypomnieć, że w sytuacji gdy szkoda, na którą powołuje się skarżący, ma swe źródło w wydaniu decyzji będącej przedmiotem żądania stwierdzenia nieważności, oddalenie żądania stwierdzenia nieważności pociąga za sobą co do zasady oddalenie żądania odszkodowania, które jest ściśle z nim związane (zob. wyrok z dnia 11 grudnia 2013 r., Andres i in./EBC, F-15/10, EU:F:2013:194, pkt 420 i przytoczone tam orzecznictwo).

121 W niniejszym przypadku należy wskazać, że szkoda podnoszona przez FE ma swoje źródło w podnoszonej niezgodności z prawem spornej decyzji organu powołującego i że żądanie stwierdzenia nieważności zostało oddalone. W konsekwencji należy oddalić żądanie odszkodowania FE.

122 Z całości powyższego wynika, że skargę w pierwszej instancji należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

123 Zgodnie z art. 211 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Sąd orzeka wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, to rozstrzyga on o kosztach. Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 211 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponadto z art. 211 § 3 regulaminu postępowania wynika, że w przypadku odwołań wniesionych przez instytucje owe instytucje pokrywają własne koszty, z zastrzeżeniem przepisów art. 135 § 2 regulaminu postępowania.

124 W niniejszym przypadku należy obciążyć Komisję i FE ich własnymi kosztami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym. W zakresie postępowania w pierwszej instancji, ponieważ Komisja wniosła o obciążenie FE kosztami postępowania, a FE przegrała sprawę w całości, należy obciążyć FE kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (izba ds. odwołań)

orzeka, co następuje:

1) Uchyla się pkt 1, 2 i 4 sentencji wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 6 października 2015 r., FE/Komisja (F-119/14).

2) Skarga wniesiona przez FE do Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-119/14 zostaje oddalona.

3) Każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania odwoławczego.

4) FE zostaje obciążona kosztami postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, w tym kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

Jaeger Prek Frimodt Nielsen

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 września 2017 r.

Podpisy